

Arrest

nr. 221 258 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LURQUIN
Gentsesteenweg 1206
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2018 tot niet-inoverwegingname van een visumaanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een advocaat op 16 maart 2018 bij de Belgische ambassade te Benin een aanvraag in tot de afgifte van een visum lang verblijf, met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 april 2018 een beslissing tot niet-inoverwegingname van de visumaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 17 mei 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen wegens de niet-betaling van de administratieve bijdrage.

Een bijlage 42 zal per mail worden overgemaakt aan de post. Gelieve deze te laten betekenen aan betrokkene.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Art. 40 ter”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op, *“La langue de la procédure, ainsi que celle de l'audience, est le français”*.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat is voorzien in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen dienen te worden behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging wordt gevorderd. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging wordt gevorderd zijn immers steeds afkomstig van overheden die zijn onderworpen aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Ter terechtzitting werd er uit eigen beweging in het Nederlands gepleit waardoor de verzoekende partij kan worden geacht afstand te hebben gedaan van haar mededeling dat de “*langue de l'audience*” het Frans is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur *“en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Le requérant demande l'annulation de la décision administrative parce qu'elle ne respecte nullement les obligations de motivation formelle, de prudence et de minutie qui doivent présider à la prise de telle décision par l'autorité publique.

Elle ne prend, de fait, nullement en compte la réalité du parcours administratif qui fut nécessaire pour introduire cette demande.

Durant des mois ,le requérant et son conseil tentèrent de trouver une solution pour l'introduction de cette demande de visa ;

Des contacts furent pris tant au niveau du Ministère des Relations Extérieures qu'à celui du Ministère de l'asile et de l'immigration.

Il s'est avéré que l'ambassade de Belgique à Cotonou ne délivrait plus de visa pas plus d'ailleurs que le consulat. Que la seule possibilité, dès lors, était d'introduire cette demande via l'ambassade de Belgique à Abuja (Nigéria).

Cette solution était malheureusement impossible vu le fait que le requérant ne disposait pas de pièces d'identités au Bénin et ne pouvait dès lors franchir la frontière avec le Nigéria;

Devant cette situation totalement bloquée et privant le requérant de son droit fondamental à rejoindre sa famille, le conseil de celui-ci décida de se rendre au Bénin pour introduire la demande de visa au nom et pour compte de son client.

Il prévint en cela le Ministère des relations extérieures en la personne de Monsieur Xavier ROLLAND qui confirma avoir donné instruction au service de l'ambassade de Belgique à Abuja de le recevoir et d'accepter la demande de visa introduite sur place (voir annexe 2).

Arrivé à Cotonou, l'avocat du requérant se rendit à l'ambassade de Belgique qui lui demanda de faire différentes démarches tant au niveau du ministère béninois de la justice que du PNUD.

L'ambassade belge lui demanda alors de se présenter à l'ambassade de Belgique de Cotonou pour déposer la demande de visa. (Annexe 3).

C'est ce que fit le conseil mais il n'était pas possible de payer les frais administratif vu qu'aucune comptabilité n'existait pour délivrer des visas au niveau de l'ambassade.

C'est la seule raison pour laquelle ces frais administratifs ne furent pas payés.

Le conseil laissa bien sûr ses coordonnées sollicitant d'être averti si quelques problèmes se posaient dans le courant de la procédure.

De l'ensemble de cette relation des faits, il faut conclure que le requérant n'avait d'autre possibilité pour exercer son droit consacré par l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme de vivre avec sa famille que de suivre les conseils qui lui étaient délivrés tant par les autorités belges que par l'ambassade de Belgique.

C'est bien l'ambassade de Belgique qui introduisit elle-même la demande auprès de son homologue nigériane.

L'ensemble de ces démarches existent bien sûr dans le dossier administratif comme la preuve que toutes les conditions mises à la demande de regroupement familiale étaient réunies.

Il appartenait à la partie requérante de motiver par rapport à 'ensemble du dossier sans se retrancher sur l'absence de paiement de frais administratifs qui n'avaient jamais été demandés.

Il convient en outre de souligner que la notification n'a pas de date certaine puisque la date reprise sur le document est le 17 mai 2018 ce qui est totalement impossible vu la réception de la décision avant cette date. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. Verzoekers betoog bestaat grotendeels uit een omschrijving van de feitelijke omstandigheden waarmee het indienen van de visumaanvraag gepaard ging. Zo schetst hij de moeilijkheden waarmee hij geconfronteerd werd om persoonlijk te verschijnen voor de bevoegde ambassade, waarbij het zijn raadsman werd toegestaan de visumaanvraag in te dienen in zijn naam. De Raad ziet niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting om hierover een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Het heeft immers geen uitstaans met het motief van de bestreden beslissing. Verzoeker toont ook niet hoe dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden.

3.4. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt verder dat verzoeker kennis heeft van de motieven. Wat specifiek de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. In casu weigert verweerder de visumaanvraag van verzoeker in overweging te nemen, *“wegens de niet-betaling van de administratieve bijdrage”*.

3.7. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk de administratieve bijdrage niet te hebben betaald. Hij stelt in deze evenwel in de onmogelijkheid te zijn geweest deze kosten te betalen, daar de bevoegde ambassade niet beschikt over het vereiste boekhoudkundig systeem om deze kosten in ontvangst te nemen. Verzoeker brengt evenwel geen enkel begin van bewijs aan van de onmogelijkheid om de vereiste administratieve kosten te betalen, zodat dit betoog niet meer is dan een loutere bewering. Zo blijkt geenszins dat verzoeker zou hebben gepoogd deze administratieve bijdrage te betalen, doch dat dergelijks hem feitelijk onmogelijk werd gemaakt. Zoals in de nota met opmerkingen bovendien terecht wordt gesteld, dient de administratieve bijdrage niet te worden betaald aan de bevoegde ambassade, doch wel rechtstreeks aan Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoeker nooit uitdrukkelijk zou zijn gevraagd om de administratieve bijdrage te betalen wordt niet aangetoond. Het behoort alleszins tot de verantwoordelijkheid van verzoeker om zich te bekwamen in de door hem ingeleide visumprocedure. Deze conclusie dringt zich des te meer op aangezien hij werd bijgestaan door een advocaat.

3.8. Waar verzoeker verweerder verwijt zich te verschuilen achter het niet betalen van de administratieve bijdrage en verwacht dat laatstgenoemde een beslissing aangaande de grond van de zaak treft, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat de juridische grondslag van deze verwachting mee te delen. De Raad wijst erop dat artikel 1/1, §1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat indien wordt vastgesteld dat de retributie ter dekking van de administratieve kosten niet werd betaald, de aanvraag in dergelijke situatie niet-ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker kan niet van verweerder verwachten dat hij voormelde wettelijke bepaling naast zich neerlegt.

3.9. Het betoog van verzoeker dat hij wordt gehinderd in de uitoefening van zijn recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven, vervat in artikel 8 van het EVRM, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Het wordt verzoeker geenszins onmogelijk gemaakt om de vereiste administratieve kosten te betalen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 18/2018 van 22 februari 2018 het volgende heeft gesteld:

“(…) B.10.3.8. In zoverre de middelen die zijn afgeleid uit de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven specifiek verband houden met de situatie van de vreemdelingen die een verblijfstitel willen verkrijgen op grond van gezinshereniging, vereisen de artikelen 10, 10bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 in de regel dat de gezinshereniger over stabiele, regelmatige en

toereikende bestaansmiddelen beschikt opdat zijn familieleden een dergelijke verblijfstitel zouden kunnen bekomen, teneinde te voorkomen dat zij ten laste zouden vallen van de Staat.

In die omstandigheden kan de betaling van een retributie voor de administratieve behandeling van het dossier in beginsel niet als een onoverkomelijke moeilijkheid worden beschouwd, op voorwaarde dat zij niet onevenredig hoog is.(...)

B.10.3.9. In zoverre de middelen zijn afgeleid uit de schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zijn de in B.10.3.1 vermelde middelen niet gegrond.”

Verzoeker beklagt zich niet over de hoogte van het verschuldigd retributiebedrag. Het staat hem voorts vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen, teneinde gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote te bewerkstelligen, doch ditmaal vergezeld van de nodige betalingsbewijzen van de administratieve kosten. Te informatieven titel, kan in dit verband worden verwezen naar de concrete informatie opgenomen in de nota met opmerkingen.

3.10. In zoverre verzoeker zou doelen op eventuele andere kosten dan de “*administratieve bijdrage*” die hij diende te betalen bij de ambassade, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing, die werd getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris, daar geen betrekking op heeft.

3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, zodat een schending van deze wetsbepaling – waarbij bovendien elke uiteenzetting ontbreekt over de wijze waarop deze zou zijn geschonden – niet dienstig kan worden opgeworpen.

3.12. Ten slotte staat de tijdigheid van het beroep niet ter discussie zodat verzoekers betoog inzake de betekening van de bestreden beslissing niet relevant is.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA